

Kontradiktion i sag om tilbagebetaling af arbejdsløshedsdagpenge

FOB nr. 82.32

En arbejdsløshedskasse klagede til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen over en afgørelse fra arbejdsdirektoratet, hvorefter et medlem af kassen ikke havde været berettiget til at modtage arbejdsløshedsdagpenge, men således at kassen blev gjort eneansvarlig for tilbagebetalingen under hensyn til, at den havde godkendt dagpengeudbetalingen. Ankenævnet fandt, at medlemmet burde være medansvarlig for tilbagebetalingen. Medlemmet var ikke forud for afgørelsen gjort bekendt med, at kassen havde klaget til ankenævnet.

Henstillet til ankenævnet at genoptage sagen, således at medlemmet fik lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger til klagesagen.

(J. nr. 1981-1517-02).

A klagede over en afgørelse, som var truffet af ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, der havde fundet, at A på sin ledighedserklæring - i forbindelse med udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge i tiden fra den 24. august 1978 til den 8. januar 1979 - havde fortiet omstændigheder, som han burde have vidst var af betydning for dagpengeretten. Ankenævnet fandt, at A burde være ansvarlig for tilbagebetalingen af dagpengebeløbet, som ankenævnet fandt, han ikke havde været berettiget til. Ankenævnet fandt samtidig, at X Arbejdsløshedskasse skulle være medansvarlig for tilbagebetalingen, idet ankenævnet fandt, at den fejlagtige udbetaling kunne have været forhindret ved almindelig agtpågivenhed. Ankenævnet ændrede herved en afgørelse, som var truffet af arbejdsdirektoratet i en skrivelse af 11. januar 1980 til X Arbejdsløshedskasse, hvorved direktoratet fandt, at arbejdsløshedskassens Y-by afdeling skulle være eneansvarlig for tilbagebetalingen.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at den virksomhed, hvori A hidtil havde været ansat, i skrivelse af 4. august 1978 opsagde ham fra en stilling som reparatør pr. 18. august 1978.

Den 21. august 1978 afgav A en ledighedserklæring til X Arbejdsløshedskasses Y-by afdeling. Han oplyste i ledighedserklæringen bl.a., at han ikke drev forretning eller anden selvstændig virksomhed.

I en skrivelse af 10. januar 1979 til X Arbejdsløshedskasses Y-by afdeling meddelte arbejdsformidlingskontoret i Y-by, at kontoret var blevet opmærksom på, at A i tilknytning til sin ledighed havde påbegyndt selvstændig erhvervsvirksomhed (fabrikation) på en adresse i Y-by. Kontoret havde hos Y-by distriktstoldkammer fået oplyst, at A den 13. juni 1978 havde ladet sig momsregistrere som importør. Da det af ledighedsstatistikken fremgik, at A havde modtaget dagpenge fra arbejdsløshedskassen fra og med den 24. au-

gust 1978 og formentlig til og med 6. januar 1979, havde kontoret haft en samtale med A den 8. januar 1979. A havde herunder oplyst, at han for at kunne købe de nødvendige maskiner til den påtænkte produktion havde været nødt til at lade sig momsregistrere. A havde ikke arbejdet i virksomheden under ledigheden. Han havde ansat en medarbejder til at prøvekøre maskinerne. A havde hele tiden under ledigheden været arbejdssøgende og parat til at tage arbejde, hvis han skulle være blevet anvist et sådant. A havde flere gange kontaktet arbejdsløsheds-kassen om forholdet, og arbejdsløsheds-kassen havde i den forbindelse givet udtryk for, at når den selvstændige virksomhed ikke var påbegyndt, og når A stod til fuld rådighed for arbejdsmarkedet, var der ikke noget til hinder for, at han kunne modtage dagpenge fra arbejdsløsheds-kassen. Produktionen i virksomheden var først startet den 8. januar 1979 på grund af vanskeligheder med at skaffe de nødvendige materialeleverancer.

Arbejdsløsheds-kassens Y-by afdeling oplyste i en skrivelse af 2. marts 1979 til arbejdsformidlingen, at A, da han blev arbejdsløs, havde oplyst afdelingen om, at han ville begynde selvstændig virksomhed. Han havde senere fortalt om vanskelighederne med at få købt maskiner og materialer, så virksomheden ikke kunne starte. Afdelingen havde ikke været bekendt med, at A var momsregistreret, men mente dog ikke, at det havde betydning for sagen. Afdelingen mente ikke, at han havde »lavet noget forkert, inden maskinerne blev stillet op«.

Arbejdsformidlingskontoret sendte med skrivelse af 8. marts 1979 sagen til arbejdsløsheds-kassens hovedledelse med anmodning om, at hovedledelsen fremkom med en indstilling til arbejdsdirektoratet om, hvorledes hovedledelsen mente, at sagen skulle afgøres. Kontoret oplyste, at kontoret havde indhentet oplysning om, at der i tiden fra den 4. september 1978 havde været beskæftiget en medarbejder i virksomheden 20 timer om ugen.

I skrivelse af 21. marts 1978 til arbejdsdirektoratet meddelte X Arbejdsløsheds-kassens hovedledelse, at hovedledelsen var enig med afdelingen i, at »medlemmet (ikke) har foretaget sig noget, der bør medføre indskrænkninger i dagpengeretten«. A burde fra 8. januar 1979 kræves overflyttet til arbejdsløsheds-kassen for selvstændige erhvervsdrivende. Hvis arbejdsdirektoratet kunne tiltræde denne afgørelse, ville arbejdsløsheds-kassen hermed anse sagen for afsluttet.

I skrivelser af 11. januar 1980 til henholdsvis arbejdsløsheds-kassens hovedledelse og arbejdsformidlingskontoret i X-by meddelte arbejdsdirektoratet, at direktoratet fandt, at A havde påbegyndt selvstændig virksomhed fra den 13. juni 1978 og derfor burde være overflyttet til en arbejdsløsheds-kasse for selvstændige på dette tidspunkt. Dagpenge udbetalt efter den 24. august 1978 var derfor efter arbejdsdirektoratets opfattelse udbetalt med urette. Da arbejdsløsheds-kassens Y-by afdeling havde godkendt dagpengeudbetalingen, fandt arbejdsdirektoratet, at afdelingen måtte anses som eneansvarlig for tilbagebetalingen - arbejdsdirektoratet henviste herved til arbejdsløsheds-lovens § 86, stk. 2. Arbejdsdirektoratet vedlagde til arbejdsløsheds-kassens hovedledelse bl.a. en genpart af skrivelserne til at udlevere til A.

Blandt de sagsakter, som A indsendte til mig, var en genpart af arbejdsdirektoratets afgørelse i skrivelserne til *arbejdsformidlingskontoret*, som A havde fået udleveret derfra.

I skrivelse af 21. januar 1980 klagede X Arbejdsløshedskasses hovedafdeling til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen over arbejdsdirektoratets afgørelse. Hovedledelsen henviste nu til, at A ikke på ledighedserklæringen havde angivet, at han var selvstændig, og at han over for afdelingen kun havde omtalt, at han havde tænkt på at starte som selvstændig, men at dette måtte vente, indtil de nødvendige maskiner og materialer var anskaffet. A havde ikke oplyst, at han allerede på dette tidspunkt var momsregistreret - dette havde afdelingen først fået oplyst, da arbejdsformidlingskontoret havde rejst sagen (i skrivelsen af 10. januar 1979). Hovedledelsen fandt, »at de omtalte forhold er af en sådan karakter, at det alene må være det *tidligere medlem* (fremhævet af mig), der ved sin grove tilsidesættelse af oplysningspligten er ansvarlig for, at der er udbetalt dagpenge uberettiget, og at hele tilbagebetalingspligten lægges på vedkommende«. Der var i perioden udbetalt »brutto« 27.924 kr. Det var i skrivelsen oplyst, at A var slettet af kassen den 11. marts 1979.

I skrivelse af 30. januar 1980 til X Arbejdsløshedskasses hovedledelse bekræftede ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen modtagelsen af klagen. Samtidig meddelte ankenævnet i en skrivelse til »(A), c/o (X) Arbejdsløshedskasse ...«, at arbejdsløshedskassen havde indbragt arbejdsdirektoratets afgørelse for ankenævnet, og at A snarest måtte fremkomme med sine eventuelle bemærkninger til sagen. Så vidt jeg kunne se af sagen, blev der ikke med skrivelsen til A vedlagt en genpart af X Arbejdsløshedskasses skrivelse af 21. januar 1980.

I skrivelsen af 16. november 1981 til (bl.a.) A meddelte ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, at ankenævnet fandt at måtte lægge til grund, at A ikke havde været berettiget til dagpenge i tiden fra den 24. august 1978 til den 8. januar 1979. Ankenævnet fandt, at A på sin ledighedserklæring havde fortiet omstændigheder, som han burde vide var af betydning for dagpengeretten, og at han derfor burde være ansvarlig for tilbagebetalingen af dagpengebeløbet, jfr. herved arbejdsløshedslovens § 86, stk. 1. Ankenævnet fandt endvidere, at den fejlagtige udbetaling kunne have været forhindret ved almindelig agtpågivenhed, og at arbejdsløshedskassen derfor skulle være medansvarlig for tilbagebetalingen, jfr. arbejdsløshedslovens § 86, stk. 2.

I klagen til mig anførte A bl.a., at han ved sin henvendelse til arbejdsløshedskassens afdeling i Y-by den 21. august 1978 havde oplyst, at han påtænkte at starte selvstændig virksomhed omkring januar 1979. A havde spurgt, hvad han skulle skrive i ledighedserklæringen vedrørende selvstændig virksomhed, og afdelingen havde oplyst, at han ikke skulle skrive noget om den selvstændige virksomhed, så længe produktionen ikke var startet. Ledighedserklæringen indeholdt ikke spørgsmål om, hvorvidt et medlem er momsregistreret eller ej, og A havde derfor ikke været opmærksom på, at det kunne have betydning for hans ret til at modtage arbejdsløshedsdagpenge. Han udfyldte i øvrigt ledighedserklæringen i samråd med arbejdsløshedskassen. Det var A's opfattelse, at afdelingen mente, at han var berettiget til dagpenge, indtil han selv begyndte at arbejde i den selvstændige virksomhed, og efter A's opfattelse fremgik dette også af sagen.

Arbejdsdirektoratet anførte i en udtalelse til mig, at direktoratet ikke havde bemærkninger til det, A havde anført i klagen til mig.

Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen anførte i en udtalelse af 26. april 1982, at der ikke var oplysninger i A's skrivelse af 29. december 1981 til mig, der ændrede grundlaget for ankenævnets afgørelse af 16. november 1981.

En af mine medarbejdere anmodede telefonisk ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen om at oplyse, om ankenævnet havde givet A meddelelse om, at arbejdsløsheds-kassens hovedledelse havde påklaget arbejdsdirektoratets afgørelse af 11. januar 1980 til ankenævnet. Ankenævnet oplyste min medarbejder om, at ankenævnet i skrivelser af 30. januar 1980 til A (c/o X Arbejdsløsheds-kasse) havde givet ham underretning om, at sagen var indbragt for ankenævnet. Arbejdsløsheds-kassens hovedledelse havde oplyst over for ankenævnet, at skrivelser til A var blevet videresendt til arbejdsløsheds-kassens Y-by afdeling. Afdelingen havde ikke sendt skrivelser til A, men afdelingens formand havde oplyst, at han plejede at orientere den pågældende mundtligt. Han kunne dog ikke længere huske, om han havde gjort det i denne sag, men det mente han dog, at han havde.

I en skrivelse af 27. oktober 1982 til mig oplyste A at han ikke havde modtaget skrivelser af 30. januar 1980 fra ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til A:

»En sag som den foreliggende vedrører to private parter - den arbejdsløshedsforsikrede og arbejdsløsheds-kassen - hvis interesse i sagens udfald ikke er sammenfaldende. Jeg forstår, at det er sædvanlig praksis i ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, at nævnet i sådanne sager, når arbejdsdirektoratets afgørelse påklages af arbejdsløsheds-kassen, samtidig med at nævnet over for kassen kvitterer for modtagelsen af klagen, gør den arbejdsløshedsforsikrede bekendt med indgivelsen af klagen og opfordrer den pågældende til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Dette skete også i den foreliggende sag med ankenævnets skrivelse af 30. januar 1980 til Dem.

Denne skrivelse var imidlertid adresseret til Dem »c/o (X) Arbejdsløsheds-kasse, ...«, og efter min gennemgang af sagen må jeg lægge til grund, at De ikke modtog denne skrivelse, ligesom De heller ikke på anden måde var - eller blev gjort - bekendt med, at arbejdsdirektoratets afgørelse var indbragt for ankenævnet.

På denne baggrund og under henvisning til, at ankenævnets afgørelse beror på en bevismæssig vurdering af, hvad der nærmere passerede under kontakterne mellem Dem og arbejdsløsheds-kassens (Y-by) afdeling i efteråret 1979, har jeg fundet at måtte henstille til ankenævnet at genoptage sagens behandling, således at De får lejlighed til - efter af ankenævnet at være gjort bekendt med hovedledelsens skrivelse af 21. janu-

ar 1980 - over for ankenævnet at fremkomme med Deres bemærkninger til klagesagen.

Jeg har samtidig meddelt ankenævnet, at der efter min opfattelse er behov for ved bedømmelsen af, om et tilbagebetalingskrav kan gøres gældende over for Dem, at der fra arbejdsløshedskassens (Y-by) afdeling indhentes en nærmere redegørelse for, i hvilket omfang De ved Deres henvendelse hertil har orienteret kassen om Deres virksomhed, og hvad kassen hertil har anført. Jeg henviser i den forbindelse til, at afdelingen - ligesom hovedledelsen i første omfang - ikke har fundet, at De har foretaget noget, der bør have konsekvenser for Deres ret til arbejdsløshedsdagpenge.«

Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen genoptog herefter behandlingen af sagen og indhentede en udtalelse fra A, der fastholdt, at han ved ledigheds indtræden den 21. august 1978 gjorde afdelingen opmærksom på, at han omkring årsskiftet 1978/79 ville starte selvstændig virksomhed, at han først udfyldte ledighedserklæringen efter at have spurgt i afdelingen om rubrikken vedrørende selvstændig virksomhed, og at afdelingen ikke havde orienteret ham om hovedledelsens klage af 21. januar 1980.

Ankenævnet anmodede endvidere arbejdsløshedskassen om en udtalelse. Afdelingen i Skive udtalte, at afdelingen ikke kunne tilføje noget til sagen, men måtte henvise til den ovennævnte udtalelse af 2. marts 1979 fra afdelingen.

Arbejdsløshedskassens hovedledelse udtalte, at hovedledelsen intet havde at tilføje til sagen.

Ankenævnet fandt ikke, at der ved sagens genoptagelse var fremkommet oplysninger, der ændrede grundlaget for nævnets oprindelige afgørelse, og ankenævnet fastholdt herefter sin afgørelse i en skrivelse til A.